

תת"ע 2467/12/20 - מדינת ישראל נגד יעקב אמסלם

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2467-12-20 מדינת ישראל נ' אמסלם
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד מערוף סעב

המאשימה

נגד

יעקב אמסלם

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין נהיגה ברכב כשבהתקרבו למעבר חציה לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ושניכר היה כי בכוונתו לחצות את הכביש.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 19.9.19, סמוך לשעה 11:37, נהג הנאשם ברכב פרטי, מסוג "טויוטה", מ.ר. 12129501, ובהתקרבו למעבר חציה לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה, בסמוך למעבר החציה, ושניכר היה כי בכוונתו לחצות את הכביש.

3. מטעם התביעה העיד השוטר רס"ר פריד עראבי (להלן - השוטר עראבי) והוגש הדוח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

טיעוני הצדדים

4. התביעה גורסת שהנאשם התקרב למעבר חציה, ולא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על אי התנועה, סמוך למעבר החציה, וניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש. הנאשם טוען, מנגד, שלא עמד במקום הולך רגל, וגם אם היה הולך רגל, הוא היה רחוק ממעבר החציה. כך, לטענתו, השוטר צפה על האירוע ממרחק של כ-100 מטר, ושדה ראייתו היה מוגבל, כך שלא יכול היה להבחין בביצוע העבירה שמיוחסת לו, ולשיטתו יש לזכותו.

הכרעה

עמוד 1

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ואת העדים לפני, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, מהטעמים הבאים:

6. השוטר מסר עדות מהימנה ועקבית, שתאמה את הדוח שערך, ואני מקבלת את גרסתו לאירוע.

מהדוח שערך (ת/1) עולה שעמד מערבית למעבר החציה, על רחוב שדרות נשיאי ישראל, רכב הנאשם נסע ממזרח למערב, בנתיב הימני, ובעת שהגיע למעבר החציה לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה והתכוון לחצות את הכביש, מדרום לצפון, ובשל אי מתן זכות הקדימה, נמנע מחצייתו. השוטר סימן לנאשם לעצור, והוסברה לנאשם מהות העבירה. בתגובתו לדוח ציין הנאשם: **"יש לי מצלמה ברכב אנחנו נפגש בבית משפט"**.

בעדותו הבהיר השוטר שהעבירה זוהתה ממרחק של **"15 מטר"** (עמ' 5 לפרו', ש' 4). לשאלת הנאשם האם המרחק אותו הוא מעריך נכון, השיב: **"המקום הזה קבוע, אני עומד שם, אני יודע מה המרחק, זה לא פעם אחת, ולא 10 ולא 20. ממעבר החציה המרחק הוא 10 מטר, יכול להיות 15 או 16 מטר. אבל לא יותר מזה. כל אבן שפה כזאת ספרתי ממעבר חציה עד איפה שאני עומד, כל אבן שפה היא מטר, יש 15 אבני שפה"** (עמ' 16 לפרו', ש' 15-18).

לשאלת הנאשם, האם השוטר בטוח שעמד שם, מאחר שעל פי צילומי הנאשם במקום, נראה שעמד באי תנועה בין שני הכבישים, ציין: **"נכון, איפה זה אי התנועה? זה שם, מקום קבוע שלי, רואים את מעבר החציה באופן ברור"** (עמ' 5 לפרו', ש' 10). בהמשך, כשנשאל באיזו מדרכה עמד הולך הרגל, ציין: **"יש מדרכה שהיא בין מעבר חצייה ראשון לשני, הוא היה קרוב למעבר חצייה שאתה נסעת, הוא עמד על המדרכה סמוך למעבר חצייה, הוא לא התחיל כי הוא ראה שאתה לא נותן לו את הזכות"** (עמ' 5 לפרו', ש' 12-13). ובהמשך: **"זה כביש מחולק, יש אי תנועה. זה כביש ראשי בכרמיאל. יש אי תנועה בנוי באמצע שמפריד בין שני המסלולים, יש מעבר חצייה שמה שעובר בנתיב, ואחרי זה יש את המדרכה איפה שעוברים הולכי הרגל, סלול, ומתחילים בשלב השני, ההולך רגל סיים את השלב הראשון, חצה את אי התנועה, עמד על שפת אי התנועה ורצה לרדת למעבר החציה באותו כיוון שנסע האדון, היה קרוב גם לדוח אחר של 500, אני זוכר את המקרה, ויתרתי לו. אני זוכר בדיוק מה קרה שם. אני זוכר גם שצעקת עלי. הולך הרגל רצה לרדת וחזר, רצה לרדת וחזר, זה מה שהיה עם האדון"** (עמ' 5 לפרו', ש' 18-24).

כעולה מעדות השוטר, המקרה זכור לו היטב. מדובר במקום קבוע בו הוא עומד, והמרחק ידוע לו בהתבסס על מספר אבני השפה בין המקום בו הוא עומד למעבר החציה. השוטר הסביר בעדותו ש"המדרכה", אליה התייחס בדוח, היא אי התנועה, אליו התייחס הנאשם, שמצוי בין שני מסלולי הנסיעה. לדבריו, הולך הרגל סיים לחצות מעבר חציה של נתיב אחד, עמד על אי התנועה, התכוון להתחיל לחצות את מעבר החציה השני, אולם נמנע מעשות כן, נוכח אי מתן זכות קדימה של רכב הנאשם במעבר החציה.

7. הנאשם לא חלק שנסע במקום שתואר בדוח אולם לדבריו לא ראה הולך רגל שהיה קרוב למעבר החציה שציין השוטר (עמ' 8 לפרו', ש' 5-6). לדבריו, השוטר עמד באי תנועה, במרחק של כ-100 מטר מהמקום, ולא כפי שציין, במרחק של כ-15 מטר (עמ' 7 לפרו', ש' 7-8), ושם אף עצר אותו (עמ' 7 לפרו', ש' 2-3). לטענתו, בשדה הראיה של השוטר קיים שיח שאינו מאפשר לשוטר להבחין בהולך הרגל, ומכאן שלא ברור על מה מבוסס הדוח (עמ' 7 לפרו', ש' 2).

9-10). לדבריו השוטר רצה לרשום לו דוח על אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה, והוא הבהיר לשוטר שלא היה איש במעבר החציה, וגם אם היה, הוא היה רחוק ממעבר החציה, כך שלא הייתה סיבה לעצור (עמ' 7 לפרו', ש' 4-6). בעדותו טען הנאשם שלא ידע שעליו להביא תמונות לדיון ההוכחות, לצורך הוכחת טענותיו (עמ' 7 לפרו', ש' 11-12).

הנאשם, אם כן, לא חלק על המקום בו ארע המקרה, ואף לא חלק על טענת השוטר שבנסיבות השוטר התכוון אף לרשום לו דוח שחומר גבוה יותר. טענותיו בעניין המרחק בו עמד השוטר ממעבר החציה, ושדה הראייה המוגבל, לעבר אי התנועה, לא הוכחו. טענתו שלא ידע שעליו להביא תמונות לדיון נדחת, שכן בדיון מיום 11.1.21, קבעתי בהחלטתי שעל הנאשם להביא את עדיו וראיותיו למועד הדיון לשמיעת הראיות.

ממכלול הראיות שהונח לפני, השתכנעתי שהשוטר מסר גרסה אמינה. בעת האירוע עמד במרחק של כ-15 מטר ממעבר החציה והבחין בנאשם נוסע בנתיב, ובהולך הרגל, עומד על אי התנועה, בין שני הנתיבים, כשבכוונתו לחצות את מעבר החציה, בנתיב נסיעתו של הנאשם, אולם נמנע מעשות כן, נוכח אי מתן זכות קדימה של הנאשם.

עדויות של השוטר הייתה עקבית והשתלבה עם הדוח שערך. השוטר הבהיר שהמדרכה אליה התייחס בדוח היא אי התנועה שבין שני הנתיבים, כפי שטען הנאשם, ציין שהמקרה זכור לו היטב, ושמדובר במקום בו הוא עומד באופן קבוע, ושהמרחק ממקום עמידתו למקום ביצוע העבירה ידוע לו, בהתבסס על אבני השפה שבמקום. לא מצאתי כל בסיס לכך שהשוטר התנכל לאזרח כך סתם.

גרסתו של הנאשם, מנגד, לא נתמכה בכל ראיה שהיא, בתמונות או בסרטון, על אף שהיה באפשרותו לעשות כן, ומכאן שיש לדחותה.

לסיכום, השתכנעתי מעבר לכל ספק סביר, על בסיס הראיות שהונחו לפני, שבמקרה זה יש להרשיע את הנאשם בעבירה שמיוחסת לו בכתב האישום, נהיגה ברכב כשבהתקרבו למעבר חציה לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ושניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.

12. בהתבסס על חומר הראיות שהונח לפני, לאחר ששמעתי את הצדדים, והתרשמתי מעדותם לפני, והזהרתי את עצמי שמדובר בעדות יחידה, ובגרסה מול גרסה, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה ברכב כשבהתקרבו למעבר חציה לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ושניכר היה כי בכוונתו לחצות את הכביש.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 14.6.21 בשעה 13:00.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשפ"א, 11 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

